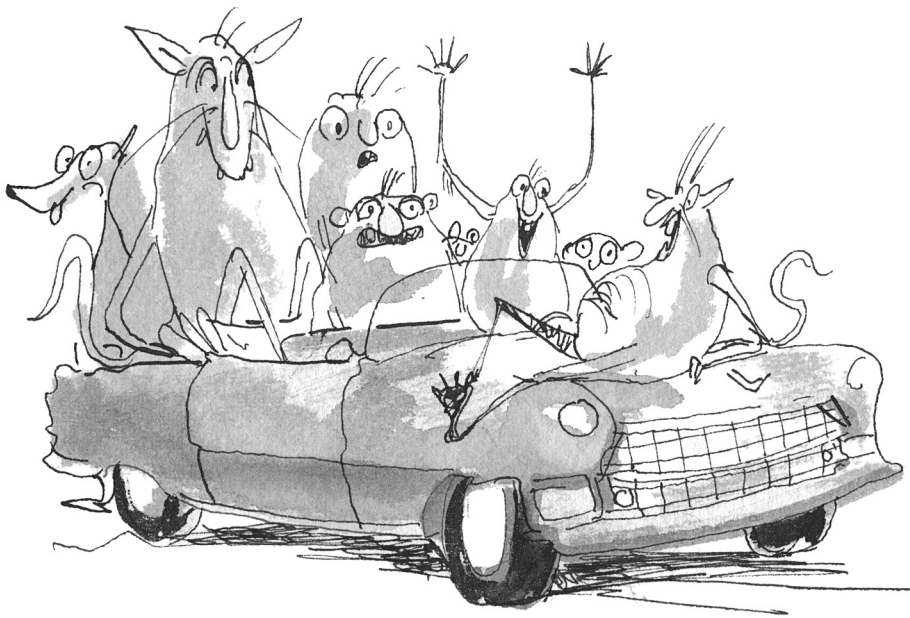

HARMEN VAN STRAATEN

EN TOEN KWAMEN DE MONSTERS

LEOPOLD / AMSTERDAM

Eerste druk 2017

© Tekst en illustraties 2017: Harmen van Straaten /

www.harmenvanstraaten.nl

Omslagontwerp: bij Barbara

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7236 6 | NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

EEN MONSTERJAGERSVERBOND VAN MAAR ÉÉN PERSOON

Jesse wrijft in zijn ogen. Hij heeft al voor de zoveelste keer de kerkklok in de verte horen luiden. Het wil maar niet lukken om in slaap te vallen.

Hij gaat rechtop in bed zitten. Het is niet eens vollemaan. Want dan kun je de hele nacht wakker liggen. Dat weet hij van zijn moeder.

Jesse voelt aan zijn hals. Daar hangt een ketting met een hangertje van een haaiantand. ‘Dat beschermt je tegen alles,’ had mama hem verteld.

‘Ook tegen trollen, vampiers, weerwolven, spoken en... monsters?’ vroeg hij toen mama hem de tand gaf.

Ze knikte. ‘Tegen alles,’ had ze gezegd.

Jesse wrijft over de haaiantand. Alsof het de wonderlamp van Aladin is. Maar dat is het niet.

En wensen komen daardoor ook niet uit.

Want de haaiantand mag dan tegen alles beschermen, hij beschermde niet tegen een moeder die ziek werd en niet meer beter werd.

Jesse slikt. Het is al meer dan een jaar geleden, maar het lijkt gisteren. De mensen om hen heen lijken het alweer een beetje vergeten te zijn. Is hij dan de enige die ziet hoe papa gebukt gaat onder het verdriet?

Weer hoort Jesse de kerkklok luiden.

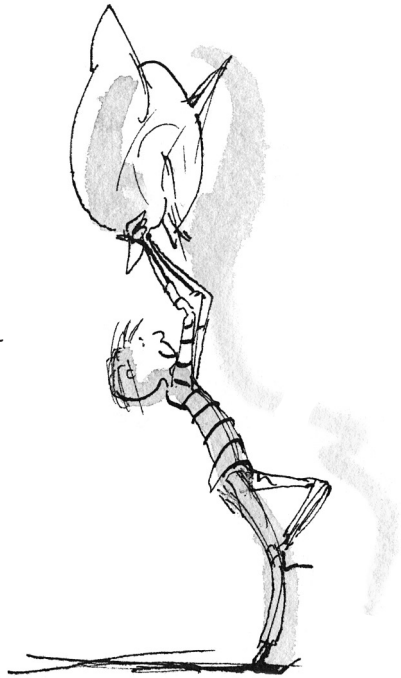
Hij laat de haaientang los. Van monsters heeft hij in elk geval geen last. Die heeft hij weggejaagd. Van zijn vader heeft hij vroeger geleerd met zijn handen schaduwsschimmen te maken op de witte muur. Draaken, trollen, spoken. Papa kon dat allemaal.

‘Daar schrikken zelfs echte monsters van,’ zei hij altijd.

Voor het slapengaan maakte papa vroeger de mooiste monsters op de muur. ‘Als ze die door het raam zien, kijken ze wel uit om in je kamer te komen,’ zei hij dan. Daarna joegen ze met kussens die schimmenmonsters de kamer weer uit. Het Monsterjagersverbond noemden ze zich.

Jesse zucht. Het Monsterjagersverbond bestaat al meer dan een jaar uit nog maar één persoon. Een niet zo dapper persoon.

Hoe kun je jezelf nu serieus nemen als Monsterjager als je al bang bent voor de spreekbeurt die je op school moet houden? Jesse ziet er als een berg tegenop. Daar heeft de haaientang hem ook nog niet bij geholpen.

EEN HEEL BANG MONSTERTJE

‘Ik weet zeker dat ik ze zag, heel grote zwarte enge harige monsters.’

‘Waar dan?’ De stemmen komen uit de kofferbak van een roze Cadillac, een Amerikaanse auto.

‘Bij die jongen achter het raam. Het is een enge jongen,’ klinkt de eerste stem weer.

‘Onzin!’ roept een zware stem uit een ander autowrak op het autokerkhof. ‘Sinds wanneer zijn wij bang voor een jongetje?’ De eigenaar van de zware stem maakt een beweging met zijn groene klauwen met zwarte nagels. Alsof hij iets wil fijnknijpen. Een jongen misschien.

‘Toch zag ik hem monsters meppen met een kussen. En toen waren ze allemaal verdwenen,’ jammert de eerste stem weer. ‘Wie weet is die jongen...’

‘Een Beuker,’ gillen nu verschillende stemmen uit de autowrakken die boven op elkaar gestapeld staan.

‘Maar als hier een Beuker woont...’ kreunt de stem uit de oude Amerikaanse auto. ‘... dan zijn we hier niet meer veilig! Wij zijn de allerlaatste monsters. En nu moeten we misschien weer op de vlucht voor die Beuker. We hebben een vrijwilliger nodig die op onderzoek uitgaat.’

Meteen klinkt het geluid van dichtklappende autodeuren en kofferbakken.

Daarna is het even stil op het autokerkhof.

Dan roept een jonge hese stem: ‘Hallo? Laat me erin!’ Een kleine zwarte schim probeert wanhopig de kofferbak van de roze Cadillac open te maken. Maar die blijft potdicht.

‘Waarom moet ik altijd vrijwilliger zijn?’ vraagt hij.

‘Eigen schuld, Grib! Dan moet je maar zorgen dat je op tijd bent,’ klinkt een gedempte stem. ‘Je bent altijd te laat! Wie niet weg is, is gezien!’

Een dun streepje maan komt achter een grote wolk vandaan. Even schijnt het zwakke licht op een lelijk, monsterachtig wezentje dat van het ene autowrak naar het andere springt. Verder is het autokerkhof verlaten.

In de verte is een kerkklok te horen. Nergens in de wijde omgeving brandt licht.

Grib zoekt de hele nacht naar een schuilplaats. De tijd begint te dringen. Straks wordt het licht en dan versnipt hij tot een snippertje van een snippertje. Zo weinig blijft er over van een monster bij daglicht. Bijna niets. Tenzij iemand water over de snippers gooit, dan groeien ze weer tot monster. Maar dat moet maar net iemand weten. Het is beter om niet in het daglicht te komen. Daglicht is gevaarlijk. Maar Beukers zijn nog gevaarlijker. Zij zijn het grootste gevaar voor monsters. Als een Beuker een monster beukt, blijft er zelfs geen snippertje van een snippertje over. Als je gebeukt wordt, verdwijn je voorgoed.